

רע"פ 394/22 - אליאור ברדוגו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 394/22

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: אליאור ברדוגו

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה ב-עפ"ת 49238-10-21 מיום 11.2.2021 שניתן על ידי השופט א' סלאמה

בשם המבקש: עו"ד אביעד חייט

החלטה

1. לפנייבקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (השופט א' סלאמה) ב-עפ"ת 49238-10-21 מיום 11.2.2021, בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת בית המשפט לתעבורה בחיפה (השופט ר' פרסון) ב-המ"ש 195-08-21 מיום 9.8.2021.

2. כעולה מהבקשה שלפניי, המבקש הגיש לבית המשפט לתעבורה בקשה להארכת מועד להישפט בגין דו"ח המייחס לו עבירה של אי ציות לאור אדום מיום 14.7.2020. במסגרת הבקשה טען המבקש כי נגרם לו עיוות דין חמור מכך שנזקפו לחובתו "נקודות רישוי" על אף שאמו היא זו שביצעה את העבירה ואף שילמה את הקנס בגינה.

בית המשפט לתעבורה דחה את הבקשה, משום שהיא הוגשה בחלוף למעלה מ-90 ימים ממועד קבלת הדו"ח,

שבמסגרתם ניתן להגיש בקשה להישפט. הודגש כי עצם תשלום הקנס מלמד כי מדובר בהרשעה שהשתכללה, ובנסיבות אלה נדרשים טעמים כבדי משקל על מנת להאריך את המועד להישפט. כן נקבע, כי אין די בטענה כי ייגרם למבקש עיוות דין בשל "זקיפת" נקודות לחובתו כדי להצדיק היענות לבקשתו שהוגשה באיחור.

3. ערעור המבקש על החלטה זו נדחה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. נקבע כי במקרה דנן לא מתקיים טעם מיוחד המצדיק את הארכת המועד, ובפרט מאחר שהקנס כבר שולם. הודגש, כי מאחר שחלפו כ-9 חודשים ממועד תשלום הקנס; כי הדו"ח ניתן על שמו של המבקש; וכי הוא נשלח לכתובתו - אין מדובר במקרה חריג המצדיק היעדרות לבקשה להארכת מועד להישפט.

4. מכאן הבקשה שלפניי.

לשיטת המבקש, בקשתו חורגת מעניינו הפרטי ומעוררת שאלה ביחס לפרשנותו של סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החוק) הקובע כי "שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפי בית המשפט, הורשע ונשא עוונו...". לעמדתו, הסעיף מתייחס למצב בו ה"אדם" ששילם את הקנס הוא זה אשר הודעת הקנס ניתנה על שמו, ועל כן סעיף זה לא חל במקרה דנן, בו אמו היא זו ששילמה את הקנס.

5. דין הבקשה להידחות.

הלכה ידועה היא כי בקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבל במקרים בהם מתעוררת שאלה משפטית רחבת היקף החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המעוררות חשש מפני עיוות דין, או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו מני רבים: רע"פ 8633/21 לב נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (29.12.2021); רע"פ 177/22 סוילם נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (12.1.2022)).

חרף האצטלה העקרונית שהמבקש מנסה לשוות לטענותיו, בקשתו נטועה בדל"ת אמותיו של עניינו הפרטי ואיני סבור כי מתקיימים שיקולי צדק המצדיקים מתן רשות ערעור. די בכך כדי להביא לדחיית הבקשה.

6. למעלה מן הצורך יצוין כי סעיף 229(א)(2) לחוק קובע כי יש להגיש בקשה להישפט בתוך 90 יום ממועדהמצאת הודעת הקנס, אך בהתאם לתנאים שנקבעו בסעיף 230 לחוק, בית המשפט רשאי לדון בבקשה להישפט לאחר המועד האמור, אם הוכח כי אי הגשת הבקשה במועד נבעה מסיבות שלא היו תלויות במבקש והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה, או "מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו".

בעניינינו, בקשת המבקש להארכת מועד להישפט הוגשה בחלוף 9 חודשים מיום תשלום הקנס, ולא עלה בידיו להוכיח את התקיימותם של התנאים האמורים. כן אציין כי כעולה מפרוטוקול הדיון בפני בית המשפט המחוזי, הדו"ח שנרשם על שמו נשלח לכתובת בה הוא התגורר באותה העת יחד עם אמו. בנסיבות אלה, מקובלת עליי קביעת הערכאות הקודמות, לפיה לא קיימת בעניינו הצדקה למתן הארכת מועד להישפט. ממילא אין בטענתו כי אין לייחס לו

את תשלום הקנס כדי לשנות מתוצאה זו (ראו: רע"פ 92/21 בסר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (25.1.2021)).

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ו' באדר א' התשפ"ב (7.2.2022).

שׁוֹפֵט
